

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om midlertidigt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister samt om midlertidig forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold.

(Lovforslaget (nr. 247) findes i tillæg A. sp. 5093, fremsættelsen i tidenden sp. 6101).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Bundvad: Det er socialdemokratiets opfattelse, at de sociale pensioner og ydelser skal reguleres i takt med lønudviklingen på arbejdsmarkedet og helst på et højere plan, end vi kender i dag. Det sidste sigter vort forslag om tillægspension til alle på. Indtil en sådan ordning kan vedtages, og indtil vi finder frem til en automatisk regulering af pensionerne, må opgaven være at sørge for, at pensionerne ikke falder tilbage i forhold til lønningerne. Derfor kan vi give tilslutning til tanken i det forslag, vi nu behandler, om at regulere pensionerne, efter at der er vedtaget mæglingsforslag på det såkaldte store arbejdsmarked.

Hvad forslagets teknik angår, kan vi også give tilslutning, fordi det stort set er en kopi af forslag, vi selv tidligere har fremsat. Herefter udbetales første års forhøjelse som et midlertidigt tillæg med virkning fra 1. april i år, og næste års 1. april indregnes det midlertidige tillæg i grundbeløbet; samtidig indregnes andet års forhøjelse, og der sker forhøjelser af en række ydelser efter invalidepensionsloven; så vidt er vi altså også enige.

Herefter kommer vi til, hvad pensionisterne i kroner og øre får ud af forslaget, nemlig 3,8 pct. det første år, 1,6 pct. det andet år og pensionens fulde grundbeløb. For os at se er det i underkanten af, hvad mæglingsforslaget giver mulighed for; vi mener ikke, at det svarer til den lønfremgang, der er sket på lavtlønsoområdet. Derfor vil vi i det kommende udvalg gerne se lidt nærmere på ministerens beregninger.

Ud over vor egen bedømmelse af satsernes størrelse har vi bemærket os et par forhold, der unægtelig har betydning i denne forbindelse. Det ene er, at pensionisternes kon-taktudvalgsformand offentligt har givet udtryk for utilfredshed med forløbet af en såkaldt forhandling hos ministeren, og det dækker jo nok over en anden vurdering af mæglingsforslagets virkninger end ministerens.

Det andet forhold er, at det er fremgået af dagspressen, at der i regeringen og mellem regeringspartierne har været uenighed om, hvor lidt man kunne nøjes med at forhøje pensionerne. Politiken for den 20. april i år gennemgår sagens forløb. Heraf fremgår, at socialministeren i et ministermøde har fået tilslutning til et forslag med en merudgift for staten i dette finansår på 84 mill. kr., eller 31 kr. for ægtepar og 21 kr. for enlige pr. måned. Dette fandt den radikale gruppe var for lidt, når der skulle tages hensyn til lavtlønstillæggenes afsmitning, og derfor foreslog man, at de 84 mill. kr. blev sat op til 105 mill. kr. Resultatet af dette forslag blev hastige forhandlinger mellem grupperne og på højeste plan, det vil sige hos statsministeren. Diskussionen blev kort, men en overgang ret ophedet, står der i Politikens omtale. Resultatet har vi i form af det lovforslag, vi nu behandler, altså ikke som af de radikale foreslået og ønsket 105 mill. kr., men 94 mill. kr. Det svarer til 35 kr. for ægtepar og 23 kr. for enlige pr. måned. Vi mangler altså endnu 11 mill. kr., før vi når de radikales ønsker — og jeg regner med velbegrundede ønsker. Bl. a. også af denne grund vil vi gerne i udvalget se nærmere på beregningerne. Skulle der mon ikke være en mulighed for yderligere at pynte på resultatet?

Vi tilsiger meget velvillig behandling. Vi mener ikke, at det drejer sig om, hvor lidt pensionisterne skal nøjes med, men derimod om, hvor meget de med rimelighed har krav på.

Clara Munck: Jeg er helt enig med hr. Bundvad i hans slutbemærkninger, at det, det drejer sig om, selvfølgelig ikke er, hvor lidt folk skal have, men at de skal have en kompensation, og derfor er den konservative folketingsgruppe enig i det forslag, der er fremsat af socialministeren om et midler-

[Clara Munck.]

tidigt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister. Som det allerede er sagt, er lovforslaget affødt af resultaterne af overenskomstforhandlingerne, og jeg skal ikke gentage, hvad hr. Bundvad har sagt om enkeltheder i det.

De beregninger, der ligger til grund, hvor man som sædvanlig har foretaget en vurdering af pensionsudviklingen i sidste overenskomstperiode i relation til både pris-, skatte- og lønudviklingen, har bevirket, at socialministeren har fremsat forslag om, at ægtepar får en månedlig merydelse på 35 kr., enlige en merydelse på 23 kr. og endelig får pensionister, der opholder sig i institutioner, en forøgelse af det månedlige lommepegebeløb med 4 kr., og pensionister under 60 år får yderligere 1 kr.

Nu bør man jo på baggrund af hr. Bundvads slutbemærkninger notere sig, at der altså ud over pensionsydelse i øvrigt afsættes ca. 139 mill. kr. allerede for det år, vi er kommet ind i, sådan at pensionisterne kan følge med udviklingen. Jeg erindrer mig en diskussion, der for nylig var her i folketinget på baggrund af et socialdemokratisk forslag om pensionsydelse, hvor socialministeren fremlagde et meget fyldigt materiale om den udvikling, der har været på pensionsområdet; på denne baggrund er vi i den konservative folketingsgruppe enige i, efter at have studeret beregningsmåderne, at det resultat, man er kommet til i lovforslaget, kan vi anbefale bliver gennemført.

Lovforslaget indeholder også en oplysning fra socialministeren om, hvad man vil fremsætte lovforslag om i folketingsåret 1969-70, og jeg synes ikke, der er anledning til allerede nu at kommentere dette lovforslag.

Jeg kan kun beklage, at vi må sende dette forslag i udvalg. Da hr. Bundvad var socialminister, opfordrede han ved behandlingen af et tilsvarende forslag i 1967 ordførerne til, at man af hensyn netop til beregningsmåder og til pensionisterne selv gennemførte forslaget uden udvalgsbehandling.

Men jeg kan selvfølgelig godt forstå, at når man har en artikel af Politiken liggende foran sig, er det fristende at se, hvad man kan opnå.

Vi skal selvfølgelig gerne tilsige velvillig udvalgsbehandling, men anbefaler meget en hurtig gennemførelse af lovforslaget.

Evan Jensen: Efter afslutningen af nye overenskomster på arbejdsmarkedet har socialministeren nu fremsat det forslag, vi behandler, som jeg på venstres vegne gerne vil anbefale at vi får vedtaget.

Gennem de nye overenskomster er der opnået forbedringer for lønmodtagerne på arbejdsmarkedet, og det er efter vor opfattelse rimeligt, at de sociale pensioner følger samme udvikling. De foreslåede forhøjelser til pensionisterne svarer til de forbedringer, som lavtlønnede mandlige arbejdere har opnået i overenskomstperiodens første år, dog at der er taget hensyn til, at de sociale pensioner er pristalsreguleret på en anden måde, end det er tilfældet på det private arbejdsmarked, og til at pensionisterne normalt ikke betaler personlig skat. Lommepegebeløbet til de pensionister, der opholder sig på alderdomshjem eller plejehjem, foreslås forhøjet med 4 kr., og socialministeren siger, at hun i samlingen 1969-70 vil fremsætte forslag om yderligere forbedringer pr. 1. april 1970, samt foreslå, at de midlertidige tillæg, som vi her behandler, indregnes i grundbeløbet fra 1. april 1970. Årsagen til det sidste er jo, at der skal tages højde for overenskomstperiodens andet års lønforbedringer. Også det vil jeg gerne på venstres vegne anbefale.

Hr. Bundvad har udtalt ønske om, at lovforslaget skal til udvalgsbehandling. Jeg kan sige, at vi selvfølgelig vil deltage i dette udvalgsarbejde, men vi finder egentlig ikke, at det er nødvendigt, eftersom der jo er en tradition for, at forslag af denne karakter får en let gang igennem tinget uden udvalgsbehandling. Hvis hr. Bundvad ønsker et udvalgsarbejde på grundlag af den artikel, som hr. Bundvad omtalte, fra Politiken, ja, så kan vi naturligvis i udvalget diskutere de

[Evan Jensen.]

ting, men jeg håber, at vi kan komme hurtigt igennem arbejdet, så vi kan få vedtaget denne forbedring for pensionisterne så hurtigt som muligt.

Valbak: I de sociale pensionslove er der bestemmelser, hvorefter grundpensionerne og diverse tillæg 2 gange om året reguleres i overensstemmelse med pristallet. Det er januar-juli-reguleringspristallet, der benyttes som grundlag for eventuelle ændringer pr. 1. april og pr. 1. oktober. Bestemmelserne sikrer, at pensionerne bevarer værdien uforandret i forhold til detailpristallet, at ændringer i pristallet fuldt ud kommer til udtryk i pensionerne. Denne sikkerhed har man, fordi pristallet kan bestemmes med stor nøjagtighed.

Anderledes forholder det sig med det grundlag, man har, hvis man tillige vil ændre på pensionerne i takt med svingningerne i det almindelige indkomstniveau, eller sagt på en anden måde: hvis man foruden at pristalsregulere også ønsker at velstandsregulere. En regulering med i hvert fald dette som formål foretoges indtil for nogle år siden med uregelmæssige mellemrum. I de senere år har imidlertid bestræbelsen for at lade de reale indkomstændringer komme pensionisterne til gode været gennemført ved regelmæssige reguleringer, nemlig umiddelbart efter afslutningen af arbejdsmarkedets overenskomster. Man har med andre ord indført en vis automatik i alt fald med hensyn til tidspunktet for den såkaldte velstandsregulerings foretagelse.

Det er i konsekvens af den således indarbejdede praksis, at vi i dag behandler forslag til lov om tillæg til de sociale pensioner, reguleret efter andre faktorer end pristallet og med det formål at velstandsregulere. Men det er, som antydnet, når man vil velstandsregulere, vanskelighederne melder sig; thi man har ikke indtil i dag kunnet finde frem til en automatisk reguleringsfaktor, der er brugbar, og det skønt emnet har været overvejet og debatteret over en periode af i hvert fald tre socialministres liv på posten.

Problemerne begynder med selve ønsket om at få et sådant velstandstal, thi kravet til et sådant tal må være derved at få en metode, hvorved man kan bestemme ud-

svingene i hele den øvrige befolknings økonomiske forhold til sammenligning med pensionisternes. Opgaven er med andre ord at bestemme udsvingene i den samlede indkomstmasse bortset fra pensionerne, ikke blot udsvingene i lønmodtagernes lønninger; men der findes bare ikke materiale, der gør dette muligt.

Et udvalg afgav i 1961 betænkning om reguleringsreglerne; betænkningen har nr. 295. Udvalget diskuterede bl. a. — så vidt jeg har kunnet fange det i farten — spørgsmålet om, hvorvidt det ville være muligt at regulere pensionerne på grundlag af nationalindkomsten i faste priser. Også denne metode måtte opgives som uegnet. Men om vi retter opmærksomheden mod indkomsterne, må det nok konstateres, at først kildeskatten vil give os et brugbart materiale i form af en indtægtsstatistik, der gør det muligt at skabe en automatisk reguleringsfaktor anvendelig til formålet. Indtil da må vi derfor affinde os med at regulere på hidtidig facon, vi må, som det også foreslås denne gang, regulere på grundlag af overenskomstfornyelsernes resultat. Principielt forkert — jævnfør det, jeg lige sagde før — men i praksis eneste brugbare metode indtil videre.

Nu er det jo lavtlønningerne, der bruges som beregningsgrundlag, vel navnlig fordi netop denne gruppe får deres ved overenskomsterne, men i mindre grad i form af lønglidning imellem overenskomsterne. Men også lavtlønningerne viser sig at give bryderier; når man bruger dem som beregningsgrundlag. Det skyldes ganske enkelt, at pensionisterne ville få en betydelig overdækning, hvis man uden videre førte den maksimalt mulige lønstigningsprocent over som et tillæg til pensionerne. Det ville være en maskeret måde afgørende at forrykke pensionisternes stilling i forhold til andre på. Spørgsmålet om en sådan forrykkelse bør selvfølgelig altid kunne diskuteres, men principielt åbent, d. v. s. med netop dette spørgsmål på dagsordenen. De faktorer, som går ind i overvejelserne om en eventuel reduktion af forhøjelsesprocenterne, kan variere en del fra overenskomst til overenskomst. En analyse af et givet lavtlønstillæg kan f. eks. vise, at en vis procentdel af tillægget faktisk går til dækning af en prisstigning, for hvilken pensionisterne allerede

[Valbak.]

har fået dækning gennem den halvårige pristalsregulering, der gælder for dem. Analysen kan også vise, at en vis del af tillægget kompenserer andre prisfordyrende forhold i overenskomstperioden, som pensionisterne på anden måde har fået dækning for som i det tilfælde, hvor pensionisterne fik kompensation for momsforhøjelsen i 1968 allerede ved forhøjelsens indførelse, mens de lavestlønnede fik dette forhold dækket ind gennem lønforhøjelserne. Endvidere kan man diskutere, om forhøjelser bør foretages med udgangspunkt i de maksimale lønstigninger eller med udgangspunkt i det gennemsnitlige tillæg.

Endelig kan jeg nævne forskellen i beskatningsforholdene på det givne beregningstidspunkt. Pensionisterne har som bekendt ikke hidtil betalt skatter, det gælder endnu for 1969; de lavtlønnede betaler skat. Forhøjelsesprocenterne er da også altid tidligere blevet reduceret. Den enkeltfaktor, der betyder mest, er nok beskatningsfaktoren. Denne faktor er der ved hver velstandsregulering som altså også i det foreliggende forslag reduceret for.

Det er nok rigtigt, at man ikke tidligere har foretaget en så nøje analyse som denne gang til udskillelse af elementer i lønstigningen, som pensionisterne på anden måde har fået dækning for. Man har antagelig slået sig til tåls med, at pensionisternes overdækning passende kunne modsvare den efterfølgende længslidning, og ser man tilbage på den forløbne tid, opdager man, at pensionisternes og de lavtlønnedes indbyrdes forhold som ved et Guds under ser ud til ikke at være blevet forrykket noget videre.

Også ved det forslag, der er lagt på bordet, er der efter min bedømmelse givet pensionisterne nogen overdækning. Hvorvidt denne overdækning vil vise sig stor nok til at modsvare en eventuelt kommende længslidning, ja, det får vi ifølge sagens natur først opklaret på et betydeligt senere tidspunkt end nu. Mit parti vil sætte megen pris på, om ministeren i den kommende periode opmærksomt vil følge længslidningens fart for at se, om den skulle give anledning til, om jeg så må sige i utide at tage de såkaldte velstandsforhøjelser for pensionerne op til vurdering. Jeg vil gerne stille dette som et

spørgsmål til ministeren i fuld bevidsthed om det overordentlig vanskelige i opgaven.

Jeg vil dernæst gerne spørge, om ministeren er enig med mig i, at kildeskatten vil kunne give os det materiale, vi har brug for til at velstandsregulere pensionerne automatisk og på realistisk grundlag. Hvis ministeren er enig i dette sidste, vil jeg endelig gerne have lov at spørge, om ministeren ser sig i stand til at stille i udsigt, at et arbejde med at indføre en automatisk virkende velstandsregulering på dette grundlag vil blive fremskyndet mest muligt. Ved at indføre en sådan reguleringsfaktor undgår vi i fremtiden en diskussion, som vil være uundgåelig, så længe man bevæger sig på usikker grund.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale, at der på baggrund af de vedtagne overenskomster som foreslået af ministeren ydes tillæg til pensionisterne og gives forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold.

Kurt Brauer: Der er flere vinkler, hvorfra man kan betragte dette forslag til lov, som det kaldes. Den ene er den, at man kunne begynde med at angribe ideen om overhovedet at kalde det et forslag til lov, for det er jo ikke noget forslag, det er en fuldbyrdet kendsgerning, der ligger på vort bord, det kan vi lige så godt se i øjnene.

En tidligere taler har været inde på, at ministerens oprindelige tanke om, hvad denne regulering måtte koste, var 84 mill. kr. De radikale sagde, at ordentlige beregninger ville vise, at kompensationen skulle være 105 mill. kr., og som sædvanlig blev de radikale tvunget i knæ, og resultatet blev de 94 mill. kr., som nu står i lovforslaget. Hvis det kun var beløbets størrelse, der skulle diskuteres her, så kunne man fristes til at sige: lad os lade være med at tage ordet til denne sag, fordi det er i virkeligheden besluttet, hvad der skal ske. Så kunne man lave den hurtige gennemførelse uden udvalgsbehandling osv., hvilken idé også er blevet luftet heroppefra.

Regeringen og dens støttepartier har villet foregøgle befolkningen, at den vil forhandle med og lytte til oppositionen i snart sagt alle sager. Det vil den altså ikke. Jeg vil vove den påstand, at dette såkaldte forslag kommer temmelig uændret tilbage til anden

[Kurt Brauer.]

og tredje behandling, i hvert fald hvad angår beløbstørrelserne.

Der er jo også en anden vinkel, som også tidligere talere har været inde på, spørgsmålet om at lægge automatik ind i loven. Der findes en ILO-konvention, som er ratificeret, og som siger, at disse satser skal stå i et eller andet fastsat forhold til, hvad en en eller anden bestemt faglært arbejder tjener, men vi kan ikke se heraf, om vi overholder konventionen; vi må bede om, når der kommer den slags lovforslag, at man forsøger sig med nogle beregninger af dækningsprocenten. Det havde været rart, om vi allerede nu kunne sige, hvordan forholdet er. Tanken er jo også blevet aktueliseret af socialministerens diskussion med de pensionsberettigedes organisationer, hvor socialministeren i anden sammenhæng har hævdet, at der ikke er nogen grund til at indbygge automatik, der er ikke noget reguleringsbehov, medens medlemsbladet for Landssammenslutningen af Invalide- og Folkepensionister bestrider ministerens påstand og siger, at pensionerne er gået procentvis tilbage i de senere år i forhold til den gennemsnitlige indkomst for lønarbejdere. Uanset hvem der nu har ret i denne diskussion, må det da være en idé at lægge en automatisk regulering ind i denne lovgivning. Det er vel rigtigt, som hr. Valbak siger, at der er mange problemer med noget sådant, men jeg vil gerne pege på, at på tjenestemandsområdet har man en vis automatik, man har nogle efterslæbsberegninger og ved siden af det pristalsmekanismen, som vel må kunne koges sammen i en gryde til at blive en foreløbig, acceptabel løsning, mens alle disse mange beregninger bliver udført, for ellers så står vi ustandselig i den situation, at vi skal skyde os frem til, hvad der nu er rimeligt og retfærdigt at give pensionisterne efter hver overenskomst-situation.

En tredje vinkel at se det fra er, at der måske var anledning til i den alvorlige situation, som regeringen har bragt befolkningen i, og stillet over for regeringens trussel om at ville opsuge befolkningens købekraft at sige til pensionisterne, at i hvert fald de skal have fair play for én gangs skyld. Kan jeg få et løfte her fra talerstolen om, at det ikke er pensionisternes

købekraft, der skal opsuges? Udvalget skal netop arbejde, mens regeringen nu om få dage kommer med sine forslag til en økonomisk politik, og det må være muligt løbende at få underretning om, med hvilken kraft og med hvilket tryk disse foranstaltninger vil ramme den gruppe, vi har til behandling her, og hvis man kunne få ministerens løfte om, at i hvert fald denne gruppe af pensionister holder vi uden for den opsugning af købekraft, der skal foregå, mener jeg vi var kommet et stykke vej. Jeg skal tilsige en tvær og vrangvillig behandling af ideen om, at dette skal koste 94 mill. kr., og en meget velvillig og kvik behandling af ideer om at holde pensionisterne skadesløse for den opsugning af købekraft, som regeringen pønser på.

Hanne Reintoft: Af de her foreslåede forbedringer for folke-, invalide- og enkepensionisterne kan man jo se, hvor dårligt mæglingforslaget i april for det private arbejdsmarked har været, ikke mindst for de lavtlønnede arbejdere. De forbedringer i pensionerne, der nu skal ske som følge af mæglingforslaget, er nemlig baseret på, hvad de lavtlønnede mandlige arbejdere opnåede, og efter udregningen kan vi se, at det bliver meget små beløb. Beløbenes ringe størrelse skyldes altså dels lønarbejdernes ringe overenskomstresultat, dels at pensionisterne i en periode — sådan påstås det i hvert tilfælde — skulle have fået overkompensation for prisstigninger. Det turde ikke være nogen hemmelighed, at de mennesker, der kun har folke- eller invalidepension at leve af, uden mulighed for ekstraindtægter, har særdeles trange kår, en invalidepensionist med mindreårige børn måske allermest, så jeg synes, det er meget dristigt at snakke om overkompensation. Jeg vil derfor gerne bede ministeren med nogle tal redegøre for denne påståede overkompensation og først og fremmest for, ved hvilken beregningsmåde man er kommet frem til, at der har været overkompenseret.

Når man så kommer her med et forslag om forbedringer til ægtepar på 35 kr. om måneden og til enlige på 23 kr., er det jo med det tempo, udgiftsstigningerne vil få, en helt illusorisk dækning for nogen som helst stigning. Man har lige besluttet ikke at forlænge pris- og avancestoppet, og vi

[**Hanne Reintoft.**]

ved, at vi får en lang række prisstigninger. Man er midt i overvejelser om yderligere afgifter bl. a. på de transportmidler, som pensionister, ikke mindst invalide, er så afhængig af.

Vi bliver nødt til at se i øjnene, at regeringen har tænkt sig at forringe hele befolkningens levestandard endda ganske betydeligt, og man må i den forbindelse gøre opmærksom på, at pensionisterne allerede står dårligt; de kommer til at stå lige så dårligt, som man gør det på det private arbejdsmarked på grund af den dårlige overenskomst, så har man ikke tænkt sig at give dem mere end det, der her er anvist, løber de en alvorlig risiko for at komme bagud.

Nærmest latterligt virker forslaget for de pensionisters vedkommende, der er anbragt på alderdoms- eller plejehjem. Her har regeringen, som man udtrykker det, fundet det rimeligt at foreslå deres lommepengebeløb forhøjet med 4 kr. om måneden. Når man ved, hvor meget de mennesker, der er anbragt på disse ikke altid lige gode pleje- og alderdomshjem, har brug for lidt ekstra til ordentlig kost, til gaver til børn og børnebørn osv., kan jeg slet ikke forstå, man vil være bekendt at komme og sige med de prisstigninger, der venter os nu: her har I 4 kr. mere om måneden.

Der er fra denne talerstol talt meget om en velstandsregulering. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at ordet velstand absolut ikke har noget at gøre med vores folke- og invalidepensionisters kår. Det, det drejer sig om, er, om de kommer til at ligge lige under eller lige over eksistensminimum; det er dér, de ligger og svinger, og det har absolut ikke noget med velstand at gøre, men med at holde nøden fra døren. Jeg vil som sagt gerne have en redegørelse for, hvilken beregning ministeren har lagt til grund for sit resultat.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg skal takke de ordførere, som har givet tilslutning til lovforslaget.

Der blev fra forskellig side, også fra socialdemokratiets side, efterlyst nærmere oplysninger om de beregninger, som danner grundlag for de tal, man her er kommet frem til, og da man nu har ønsket udvalgs-

behandling, vil jeg naturligvis i udvalget give de oplysninger, man måtte ønske.

Det, der efter min mening er det afgørende spørgsmål i denne forbindelse, er, hvorvidt man med rette kan sige, at den stigning, der herved sker i pensionerne, følger udviklingen på arbejdsmarkedet. Jeg mener — og det fremgår også af bemærkningerne til lovforslaget — at det skøn, der her er udøvet, skulle få til resultat, at pensionisterne får en tilsvarende stigning som den, de lavtlønnede har fået.

Man har rejst andre lidt mere principielle og langsigtede spørgsmål, derunder spørgsmålet om en automatisk regulering. Der blev også rejst spørgsmål om, hvorvidt kilde-skattens indførelse kunne betyde, at man kunne gå over til en automatisk regulering. Jeg kan her blot henvise til, hvad jeg tidligere har nævnt her i folketinget, da vi drøftede det socialdemokratiske forslag om en pensionsreform, at efter at kilde-skatten er gennemført, vil der kunne skabes muligheder for en hurtigere tilvejebringelse af en lønstatistik, for det er det første i denne forbindelse, at vi har nøjagtige og hurtige oplysninger om lønudviklingen; jeg har da også allerede dengang sagt, at man fra regeringens side vil være opmærksom på dette spørgsmål.

Med disse få bemærkninger skal jeg henstille, at der kommer en hurtig udvalgsbehandling, således at disse forhøjelser kan blive ført ud i livet.

Bundvad: Fru Clara Munck sagde, at hun ikke kunne forstå, at jeg havde sat mig imod, at lovforslaget gik igennem uden udvalgsbehandling, når vi dog for to år siden med mig som socialminister kunne lade det ske.

Jeg skal gøre opmærksom på forskellen. For to år siden kunne jeg over for folketinget meddele, at det resultat, jeg forelagde i form af lovforslag, var jeg enig med organisationen om. I dag står vi i den situation, at organisationens formand offentligt beklager sig over, at han ikke kan blive enig med ministeren om, hvordan beregningen bør være. Det må give os ret til at se på de beregninger.

Dernæst er der den forskel, at i år ved vi fra dagspressen — og det er jo ikke bestridt — at der er notorisk forskellig op-

[Bundvad.]

fattelse inden for regeringspartierne af, hvor stor dækningen skal være. Det må vi også have lov at se på.

Kurt Brauer: Den, der tier, samtykker. Jeg spurgte ministeren, om hun ville være med til at undlade at opsuge pensionisternes købekraft i den almindelige købekraftopsugning, som er blevet bebudet. Var ministerens tavshed hertil en bekræftelse af, at det vil hun være med til? Vil hun garantere, at vi løbende under udvalgsarbejdet tager højde for den købekraftopsugning, der skal ske, og siger: den skal i hvert fald ikke ramme pensionisterne.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg beklager, at jeg glemte at svare på hr. Kurt Brauers spørgsmål. Jeg synes, vi skal se regeringens forslag, før vi går ind i diskussionen. De kommer jo antagelig i morgen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til udvalget angående forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Forhøjelse af pensionstillæg og ændring af fradragsregler m. v.), m. fl. lovforslag. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ændring af færdselsloven. (Reglerne om erhvervsmæssig personbefordring) [af Otto Mørch m. fl.]

og

forslag til lov om ændring af færdselsloven. (Hyrevogne m. v.) [af Arne Larsen m. fl.]

Valgt blev: *Adam Møller, Hanne Budtz, Ståhr Johansen, Langkilde, Holmberg, Enggaard, Kofoed, Helge von Rosen, Amtoft, Rigmor Christensen, Otto Mørch, Horn, Waldemar Laurson, Helge Nielsen, Axel Ivan Pedersen, Karl Max Rasmussen og Arne Larsen.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om ferie med løn, lov om lærlingeforhold og medhjælperlov. (Om indførelse af 4 ugers ferie med løn eller feriegodtgørelse, forhøjelse af feriegodtgørelsen til 10 pct. og udvidelse af den af ferieloven omfattede personkreds) [af Erling Dinesen m. fl.]

og

forslag til folketingsbeslutning om en reform af ferielovgivningen [af Krog Hansen m. fl.]

Valgt blev: *Simonsen, Juul-Madsen, Hans Kjær, Asger Jensen, Jens Frandsen, Søren Jensen, Niels Jørgen Nielsen, Valbak, Erik Hansen (Ålborg amt), Grethe Philip, Erling Dinesen, Jørgen Peder Hansen, Anker Jørgensen, Evald Kristensen, Helge Nielsen, Bertel Pedersen og Arne Larsen.*

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af dags dato meddeler den fungerende finansminister, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om sømandsskat. (Ændringer som følge af kildeskattens ikrafttræden).

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Den fg. finansminister (Ninn-Hansen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om sømandsskat. (Ændringer som følge af kildeskattens ikrafttræden).

Lovforslaget indeholder en skala for udskrivning af sømandsskatten fra den 1. januar 1970. Som det også fremgår af bemærkningerne til udskrivningslovforslaget for 1970, der blev fremsat for folketinget den 14. marts 1969, har det af tekniske grunde ikke været muligt at indarbejde sømandsskatteskalaen i selve udskrivningsloven, og det bliver derfor nødvendigt at føje skalaen ind i sømandsskatteloven.

Det er tanken, at sømandsskatten som hidtil skal tilpasses den almindelige udskrivning i land af indkomstskat til stat og kommune, folkepensionsbidrag og kirkelige afgifter, idet der dog må tages hensyn til,